

Φ Ο Ν Ι Α Σ

ΤΗΣ

ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ

ΛΥΡΑΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ,

Καὶ ἐκδοθέν

ΥΠΟ ΤΙΝΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.»

1872

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἡ συλλογή καὶ ἡ ἀνωφελὴς μετάνοια.

« Μάθε σὺ 'ποῦ δὲν ἠξέρεις,
 » Ὅτι ἀμέσως 'ποῦ προδόσεις,
 » Τὸ κορμὶ καὶ τὴ ψυχὴ σου
 » Ἐπὶ δαίμονας τ' ἀρπάξει,
 » Καὶ εἰς ὅλη τὴ ζωὴ σου
 » Μοραχὸς τὰ διατάζει. »
 (Δάντ. Κόλ. ᾠσμ. 33)

1.

Ἐνὰ σπῆτι μαυρισμένο,
 Σκοτεινὸ κι' ἀραχνιασμένο
 Ἐνὶ καλύβι τῆς ἐρμιᾶς·
 Ἦτο μόνος καθισμένος
 Καὶ πολὺ συλλογισμένος
 Τῆς πατρίδος ὁ φονιᾶς.

2.

Ὅλ' οἱ πρῶτοί του οἱ φίλοι,
 Ποῦ τὸν 'κόντευαν 'σὰ σκύλοι
 Καὶ τὸν εἶχαν ἀρχηγὸ
 Γιὰ συμφέροντα, γιὰ πλῆθη·
 Ἄκου' εἶδαν πῶς ἐχάθη,
 Τὸν ἐφῆκε μοναχό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

3.

Ἵτά δυὸ μάγουλ' ἀκουμποῦσε
Τὰ δυὸ χέρια, κι' ἐφοροῦσε
Παλιὸ ροῦχο λυγδερό.
Κι' ἓνας λύχνος ἀναμμένος,
Ἵποῦ ἔμπρός του κρεμασμένος,
Χύνει φῶς πολὺ χλωμό.

4.

Δὲ σαλεύει τὸ κορμί του,
Ἵν καὶ μέσα ἡ ψυχὴ του
Δείχνῃ νὰ ᾔχῃ ταραχή.
Γιατ' ἡ ὄψις του ἡ ἀγρία
Κάνει χρώματα μυρία
Ἵπὸ μιὰ ὅσ' ἄλλη στιγμή.

5.

Ἵχει ἀνήσυχο τὸ βλέμμα,
Ἵὰ νὰ ἔξανοιγε τὸ αἶμα,
Ποῦ ᾔχε χύσει κι' εἶχε πιῇ,
Μ' ἀγριο βόγχο ἀναπνέει,
Γιατὶ μέσα του τοῦ καίει
Μαῦρο κρῖμα τῇ ψυχῇ.

6.

Εἶν' ἐκεῖ ὅπου μοναχό του,
Δὲν τοῦ φεύγει ὁκ τὸ πλευρό του,
Ἵλλὰ τὼ χεῖρ' αὐτὸ σκορπιό!
Ἵ' ὅταν τ' ἄλλα λησμονάῃ,
Βαθυὰ πάντα τὸν κεντάει,
Καὶ τοῦ τραπὶ τὸ σωθικό.

7.

Δὲν εἶν' τρόπος νὰ γλυτώσῃ
Ἵπ' αὐτὸ κι' ἂν μετανώσῃ,
Γιατὶ οὐτ' ἡ Ἑκκλησιὰ
Τῇ συχῶρεσι τοῦ δίνει,
Ἵλλ' ἀπέλπιδα ἀφίνει,
Καὶ χωρὶς παρηγοριά.

8.

Τέτοιο εἶναι αὐτὸ τὸ κρῖμα,
Ἵποῦ καὶ ὕστερ' ἀπ' τὸ μνημα
Θ' ἀπομένη ζωντανό,
Ν' ἀτιμάζῃ τ' ὄνομά του,
Καὶ νὰ χρίζῃ τῇ γενειά του,
Ἵποῦ θὰ τῷ ᾔχει φυσικό.

9.

Ἵφῶ ᾔχόρτασε νὰ σφάζῃ
Ἵ ο φ ο ν ι ᾱ ς καὶ νὰ ἔντροπιάζῃ
Σπήτια, χώραις καὶ χωριά,
Ἵνα κτύπημα τ' ἀθλίου,
Ἵσὰ δάγκαμα θηρίου
Φέρει τὴν ἀπελπισιά.

10.

Τὸ φαρμάκι ὅπου χύνει,
Μὲ τὸ δάγκαμα ποῦ δίνει,
Κόβει ἐλπίδα καὶ ζωὴ
Ἵπὸ ὅλη τὴν πατρίδα,
Ἵποῦ τῇ δένει ὅσ' ἀλυσίδα
Ἵπὸ τῇ δένει ὅσ' ἀλυσίδα
Ἵπὸ τῇ δένει ὅσ' ἀλυσίδα
Ἵπὸ τῇ δένει ὅσ' ἀλυσίδα

11.

Κι' ἐκεῖος τώρα 'ποῦ τὴ σέρνει,
Εἰς κρεμνοὺς πάντα τὴν πιαίνει,
Τὴν ἐπαίζει 'σάν παιδί.
Γιατὶ ἀδιάκοπα 'σ' ἀντάrais,
Σκοτωμοὺς καὶ φανομάrais
Τὴν ἐβάνει ὡς νὰ χαθῇ.

12.

Ἡ μὲ λόγια τὴν πλανάει,
Ἡ χρυσὰ πολλὰ πετάει.
Μὲ τὰ τέκνα τῆς χαλᾶ,
Τὰ καλὰ τὰ πατρικά τῆς,
'Σάν τσ' ὀχιᾶς, 'ποῦ τὰ παιδιὰ τῆς
Τῆς ξεσκλοῦν τὰ σωθικά.

13.

Ἐνα φύσημα ἀνέμου
Τὴ σημαία τοῦ πολέμου
Συχνοσειεῖ τὴν Ἐθνική.
Ἄλλο πάλαι ἠλεκτρίζει
Ταῖς καρδιαῖς, ὁποῦ σφυρίζει
Ἀλευθεριά πολιτική.

14.

ὦ θεὰ ἐλευθερία,
Ποῦ μ' ἐσὲ ἡ ἀγυρτία
Ὅσα ἐγκλήματα φρικὰ
Κάνει, ὅλα τὰ σκεπάζει,
Γιατὶ ξέρει νὰ σοῦ μοιάζῃ
Στὴ φωνή σου τὴ γλυκερά!

Ἀρχὴ σπαραγμῶν καὶ πρῶτο ἀπάντημα.

« Καρεῖς δὲν τοῦ μιλεῖ, καὶ δὲν τοῦ δίνει
« Τὸ φιλὶ τὸ γλυκὸ 'ποῦ φέρνει εἰρήνη. »
(Σολομ.)

15.

Ἐνῶ ὥραις συλλογιέται
Ὁ φονιᾶς, σὲ 'λίγο σειέται,
Κυττᾷ γύρω 'σὰ σκιακτά.
Καὶ μὲ μιᾶς ἔξω πετιέται,
Γιατὶ λείπει πῶς κυνηγιέται
Ἀπ' ὀπίσθωθε κρυφά.

16.

Πρῶτο πῆδημα 'ποῦ κάνει,
Μιὰ φωνὴ ἀγρία βγάνει
Ὅκ τὴ μαύρη του καρδιά,
'Σὰ θηρίου 'π' ὅταν ρυάσῃ
Πληγωμένο μέσ' 'στὰ δάση
Ἀντηχοῦνε τὰ βουγά.

17.

— Ἄοι! σκούζει καθὼς τρέχει
Ποιὸς μὲ διώχνει; τί μ' ἐμ' ἔχει;
Δὲ μὲ φθάν' ἡ συφορά,
'Ποῦ μ' ἐκτύπησ' ἀπὸ χρόνια,
Καὶ τὸ ὄνομα αἰώνια,
Θενὰ φέρω τοῦ φωνιᾶ;

18.

Νά! τί μνήμη θεν' ἀφήσω!
Πόσο ἀκόμη θενά ζήσω;
Πάψε κἄν ἐνόσω ζῶ,
Σὺ ποῦ ἔλεος δὲν ἔχεις,
Ὅποιος εἶσαι ποῦ μὲ τρέχεις
Ποῦ νὰ πάω νὰ κρυθῶ; —

19.

Φεύγει, ὀπίσω δὲν κυττάζει
Ἐναν ἄθρῳπ' ἀγναντιάζει
Κί' εἰς αὐτὸν τρέχει σιμά.
Τοῦ φωνάζει — γλύτωσέ με —!
Κί' ἐκείως τοῦ πε — ἀφησέ με,
Φύγ' ἐδώθενε φ ο ν ι ᾱ.

20.

Ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ σέ γλυτώσῃ,
Ἢ ὅς ἐσένα νὰ ζυγώσῃ,
Ποῦ ἔξανοίγει ἀπὸ μακρυὰ
Τῇ μεγάλῃ ἀτιμίᾳ σου
Καὶ ἔγροικᾷ τὰ θύματά σου
Νὰ σέ κρίζουνε φ ο ν ι ᾱ;

21.

Ὅποιος μόλις σέ κυττάξῃ,
Ὅκ τῇ φρίκῃ θὰ τρομάξῃ,
Ποῦ ὅστιν ὄψι σου θὰ ἰδῇ
Τὸν Ἰσὺδα, ἢ τὸν Κάι,
Ποῦ ὅστιν μέτωπ' ὅπου πάσῃ
Φέρει φόνου ἐπιγραφῇ.

22.

Φύγε, φύγε, μὴ σιμώσῃς,
Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ πλερώσῃς
Ὅσα ἔπραξες κακά.
Καὶ νὰ ἰδῇς τὸ Θεοῦ π' ἀρνήθῃς
Καὶ ποτὲ δὲν ἐφοδῆθῃς
Πῶς παιδεύει ἀληθινά.

23.

Ὅταν ἤσουνε ὅτ' ὁ θρόνος,
Κί' εἶχες σύντροφο τὸ φόνος
Καὶ τῇ δόξᾳ τῇς σκλαβιάς,
Δὲν ἐσκέφθηκες ποτέ σου,
Ὅτι ὅλαις τσ' ἀδικαῖς σου,
Ὅσαις ἔκανες χρωστᾶς.

24.

Ἐσπλαχνία μὴν ἐλπίζῃς,
Γιατὶ πλειά δὲν τὴν ἀξίζεις,
Εἶν' ἀργὰ ποῦ τὴ ζητᾶς.
Τώρα αἵματα, λακτάραις,
Ἀναθέματα, τρομάραις,
Θ' ἀπανταίνῃς ὅπου πᾶς.

25.

Καὶ σὺ ὅμοια ἐνεργοῦσες
Ἐν ταῖς ἡμέραις πῶ ἔμποροῦσες,
Μὲ χαρὰ σατανική.
Ἐν ὅλοις δῆμιος ἐστάθῃς
Τώρα δίκιο νὰ νὰ πάθῃς
Ὅσα ἔκαμες καὶ σύ.

26.

Κι' ὅμως τότε εἶχες ἀκόμῃ,
Ἀνεδέστατε τὴν τόλμῃ
Νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τιμῇ.
Ἐνῷ σ' ὅλη τῇ ζωῇ σου
Εἶχες φίλῃ κι' ἀδελφῇ σου
Ἀτιμία μοναχῇ.

27.

Τῶρ' ἀντὶ ὅσα ὕστερά σου
Τὰ πολλὰ ἐγκλήματά σου
Μὲ μετάνοι' ἀληθῇ
Ν' ἀποπλύνῃς, καὶ νὰ πάψῃς,
Ἀποτόλμησες νὰ πράξῃς
Μοχθηρὶ' ἄλλη φρικτῇ.

28.

Κύτταξέ με καὶ θυμήσου,
Πῶς ἐπῆρες ὅτῃ ψυχῇ σου
Τὴν πατρίδα σου φονεῖ.
Ἀφοῦ πλειὰ κι' ἐμὲ τὸ σπῆτι
Μοῦ τὸ χάλασες ἀγύρτη,
Καὶ γυρίζω ὅτῃν ἐρμιά.

29.

Φύγε, φύγε, μὴ σιμώσῃς,
Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ πλερώσῃς
Ὅσα ἐπραξες κακά.
Καὶ νὰ ἰδῇς τὸ θιὸ π' ἀρνῆθῃς,
Καὶ ποτὲ δὲν ἐποβήθῃς
Πῶς παιδεύει ἀληθινά.

Ἡ σκοτοδίνη καὶ μία γυναῖκα.

« Φεῦγα καὶ σκιάζομαι τ' ἄγρια σου μάτια
»
» Τραβήξου, κρύψετα κείνα τὰ χέρια, »
(Βαλαωρ.)

30.

Ὁ φονεὺς ποῦ ἀγροικαίει,
Ὅκ τὸν πρῶτον π' ἀπαντάει
Τέτοια λόγια φοβερά,
Ποῦ τῷ ἔεσχίζαν τὰ στήθια,
Ἐνῷ πρόσμανε βοήθεια,
Καὶ ποτὲ τόση ἀσπλαχνιά.

31.

Μὲ μιᾶς σβύεται, βαμπακόνει,
Καὶ τὸ φῶς του εὐθὺς βουρκώνει,
Ποῦ δὲν ξέρει, ποῦ πατεῖ.
Τόσο ἐμπρὸς βλέπει σκοτάδι,
Ποῦ νομίζει πῶς ὅτ' ἄδη
Ἐκατέβη κι' εἶν' ἐκεῖ.

32.

Καὶ νὰ φύγῃ ἐνῷ γυρεύει,
Χέρια, πόδια του σαλεύει
Σφαλερά, πασπαλεύα.
Σὰν τὸ κλέφτη, ποῦ μέσ' σι' ἀδειά,
Τὰ πυκνά, μαῦρα σκοτάδια
Πασπατεῖ σκιακτὰ κ' ἀργά.

33.

Μιά φωνή τοῦ λέει—στέκα—.
Κι' ἰδοὺ ἐμπρός του μιά γυναῖκα,
Καὶ μ' αὐτὴ μικρὰ παιδιά.
— Κάμετ' ἔλεος 'σ ἐμένα — !
— Ὅχι ἔλεος κάνένα,
Δέν σοῦ πρέπει ἐσέ φ ο ν ι ᾶ.

34.

Δέν θωρεῖς 'πού μ' ἔχεις χήρα,
Καὶ χτυπῶ μιά κι' ἄλλη θύρα
Μὰ τὰ δόλχη μ' ὀρφανά;
Κι' ἂν κάνενας μᾶς ζεσταίνει,
Ἄλλος πάλαι μᾶς ψυχραίνει,
Κι' ἄλλος οὔτε μᾶς κυττᾷ !

35.

Σὺ τὸν ἄνδρα μ' ἀδικία
Ὅκ τσ' ἀγκάλαις καὶ μὲ βία
Μοῦ τὸν ἄρπαξες ληστή,
Γιατὶ πάντα τὴν πομπή σου,
Τὸ στολίδι τῆς ψυχῆς σου
Παρρησία 'σοῦ 'χε πῆ.

36.

Ἀλλὰ σὺ 'πού τὴν ἀλήθεια,
Τὴν ἐπάτηρες 'στὰ στήθια,
Καὶ τὴ θύρεσσάν ἐχθρὸ,
Δέν τὴ ζύγονες ποτέ σου,
Κι' ὅταν ἄκουες ταῖς 'ντροπαῖς σου
Ἐγινόσανε θηριό.

37.

Μ' ἀπατᾷς εἰς τὴ χηριά μου,
Καὶ πουλῶ τὴ 'λευθερίά μου
Τὰ μικρά μου τὰ παιδιά.
Κι' ἀπὸ σένα ἡ ζωὴ τους
Κι' ἡ ἀτίμητη τιμὴ τους
Ἐχρεμότουνε σ κ ι ᾶ.

38.

Τρία τὰ 'φαγες προδότῃ,
'Στὴν καλὴτερή τους νιότη
Μὲ πὸ ἄγριο θηριό,
'Ποῦ ἀφοῦ γιὰ τὸ σκοπό του,
Σ' εἶχε πρῶτα ὄργανό του.
Σ' ἀτιμάζει 'στὸ στερνό.

39.

'Ετς' οἱ ξένοι ἀνταμείβουν,
Τὴν πατρίδα ὅσους προδίδουν,
'Ἡ πουλοῦνε τὴν τιμὴ.
'Αλλὰ μάθε ὅτι πρῶτοι
'Ὅσοι κάνουν τὸ προδότῃ
Καταντοῦν ἐλεεῖνοί.

40.

Κι' ἰδοὺ τώρα νὰ τὴν κρίσι,
'Αφοῦ εἶχες τέτοια φύσι
Δέξουτ' ἡς τοῦ Θεοῦ.
Ἐάν πο' ἐκείονε 'π' ἀπὸ φθόνο,
Ἐάν πο' ἐκείονε 'π' ἀπὸ φόνο
Τοῦ ἀθώου τ' ἀδελφοῦ.

41.

Τί ζητᾷς νὰ σὲ γλυτώσσουν,
Καὶ βοήθεια νὰ σοῦ δώσουν,
 Ποῦ ἐσὺ ἀπὸ μικρὸς
Ἀγαποῦσες τὴ σκληρότη,
Καὶ εἰς ὄλη σου τὴ νιότη
 Ἦσουν πάντα μοχθηρός;

42.

Κι' εἰς αὐτὰ τὰ γηρατεῖα,
Ἦ' ἄλλοι ἀφίνουν τὴν κακία,
 Τὴν ἐτράνωσες ἐσὺ.
Τώρα ὅσα κι' ἂν παθαίνης,
Ἀπαντᾷς κι' ἀπολαβαίνης,
 Εἶν' ἡ ἄξια σου ποινή.

Ἡ μανία καὶ τὰ πλήθη.

« Τὸ αἷμα δὲν ἐδίστασα
» Παντὸς θνητοῦ νὰ χύσω,
» Ποῦ ἐμὲ, ποῦ ἐμὲ μισεῖ. »
 (Μαυρογιάνν.)

43.

Εἰς τὰ λόγια Ἦ' ἀγροικοῦσε
Ὁ φονεὺς ἐσιωποῦσε.
 Ἦτο φόβος ἡ ὀργή;
Γιὰ πολυώρα δὲν ἐσειότουν,
Ἄλλ' ἡ ὄψις ἐφαίνότουν
 Πότ' ἀχνή, ἢ μελαψή.

44.

Ἦτο ἡ πληῆξις ὅπου μένει
Βαθυὰ πάντοτε χωσμένη
 Ἦτοῦ κακούργου τὴ ψυχή.
Ποῦ τ' ἀνάβει ἄλλη ζάλη
Μὲ μιὰ δύναμι μεγάλη,
 Φοβερὴ, τρομακτική.

45.

Τρέχει ἐμπρὸς καὶ ποῦ δὲν ξέρει,
Ἦ φωτιά του θὰ τὸν φέρη,
 Καὶ ἡ μοίρα ἡ κακή.
Ἀλλακτὰ τὰ βλέμματά του,
Σηκωμένα τὰ μαλλιά του,
 Ἦ νὰ τοῦρθε τὸ γλυκύ.

46.

Ἀπανταίνει ἀνθρώπους πλήθος,
Καὶ τοὺς δείχνει μέσ' ὅτ' οὐκ ἐστὶν ὄφελος,
 Πῶς τὸν καίει μιὰ φωτιά.
Κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κυττάζουν,
Μ' ἓνα στόμα τοῦ φωνάζουν
 — Φύγε, ἐδώθεν φονεῖ.

47.

Φύγε, φύγε ἀπ' ἐμπροστά μας·
Δὲν θωρεῖς τὰ βάσανά μας
 Ταῖς πληγαῖς εἰς τὰ κορμιά;
Παντοῦ ἔρμοι περπατοῦμε,
 Πορκασμένοι καὶ πεινοῦμε
 Ἡμεῖς οἱ φονεὶς σκιά.

48.

Νά, τί κάν' ἡ προδοσία,
Κι' ἡ μωρὴ φιλοδοξία,
Ὅπου μέσ' στὰ σωθικά,
Σοῦ τὴν εἶχε καρφωμένη,
Ἐὰ μιά φλόγα ἀναμμένη
Τὸ παιδί τοῦ Σατανά.

49.

Σύρε, σύρε κολασμένε
Μοχθηρὲ, καταραμένε
Τῆς πατρίδος σου φ ο ν ι ᾱ.
Σύρ' ἄλλοῦ νὰ σ' ἐλεήσουν,
Ποῦ δὲν ξέρουν ποῖος ἦσουν,
Κι' ὅσα ἔκαμες κακά.

50.

Ἐδ' ὅς' εἶναι ἐμπροστά σου,
Εἶναι ὅλοι θύματά σου
Ὅπου σὲ ξέρουνε σ κ ι ᾱ.
Ἐνας κλαίει τὸν πατέρα,
Ἄλλος πάλιν τὴν μητέρα,
Κι' ἄλλος πλούτη καὶ παιδιᾶ.

51.

Πολλαῖς ποῦ 'τανε παρθέναις,
Κι' ἄλλαις νέες παντρεμέναις,
Σὺ ταῖς ἐφθίρες κρυφά.
Κι' ἄλλαις τῶρα ταῖς πορνεύουν,
Ἄλλαις τὸ ἀνδρες τοὺς γυρεύουν,
Ὅπου τὸ ἐχέρισες φ ο ν ι ᾱ.

52.

Ἐσσαις γάμο συμφωνοῦσες,
Μιά 'ν τ ρ ο π η τοὺς ἐκρεμοῦσες
Ἐπὶ στεφάνι τῆς πανδρείας,
Γιατὶ ἔδινες προικιό τους
Μυστικά 'στὸ σύζυγό τους,
Τὰ χρυσὰ τῆς πούλησιᾶς.

53.

Τιμὴ, ὄρκους, καὶ δικότη,
Κατεπάτησες προδότη,
Κι' ἐζητοῦσες μὲ κλεψιά,
Καλὴ φήμη νὰ σοῦ μείνη,
Ἀλλ' ἀπόκτησες ἐκείνη
Τοῦ ἀπίστου τοῦ φ ο ν ι ᾱ.

54.

Ὅχι, ὄχι τὸν προδότη
Νὰ τὸν κάμῃ πατριώτη,
Οὐτ' ὁ κόσμος ἐμπορεῖ.
Μ' ὅσους μόσχους κι' ἂν τὸν πλαίνη,
Ἡ ψυχὴ τοῦ ἡ χρισμένη
Θὰ 'ναι πάντα βρωμερή.

55.

Σὺ τὸ ἔθνος μας τὸ νέο,
Ἐπ' ἀναστήθῃ 'σάν τ' ἀρχαῖο,
Κ' ἐχαιρότουν 'λευθεριᾶ,
Ἐσ' ἄλλα χέρια σκληρὰ ξένα,
Μ' ἄλλους ποῦ 'ναι 'σάν κι' ἐσένα
Τὸ πούλησες σ κ ι ᾱ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

56.

Σατανάδες! ἔμπορεῖτε
Ποτ' ἀγγέλοι νὰ γενῆτε,
Ἄφοῦ εἴσθε σκοτεινοί;
Μόνη ἀλλάζει ἡ μορφὴ σας,
Κι' ἡ μιλιὰ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σας
Μένει πάντα μοχθηρή.

57.

Ἐθνισμὸ τονὲ μισεῖτε,
Ἀρετὴ τὴνὲ φθονεῖτε,
Κι' εἶν' ἡ μόνη σας χαρὰ,
Καὶ τὰ δυὸ νὰ πολεμάτε,
Ἐπιτήδεια νὰ χαλαῖτε,
Ἡ κρυφὰ, ἡ φανερά.

58.

Τῷ ἔχει ἡ φύσι σας κακοῦργοι,
Ἡ νὰ εἴσθε ῥαδιοῦργοι,
Ἡ ξεπρόσωποι ἐχθροί.
Πέρνει ὁ κόσμος ὅψι ἄλλη,
Ἄλλ' ἐσᾶς δὲ μεταβάλλει·
Εἴσθ' ἀδιόρθωτη φυλὴ.

59.

Τὴ στερνὴ ποῦ ἔχαμ' ἐλπίδα,
Πῶς μᾶς ἔμεγε πατρίδα,
Καὶ ἄς ἦτο μιά γωνία,
Ποῦ μὲ χρόνια θελ' αὐξήσει,
Ὡσὰν ἄλλοτε ν' ἀνθίσῃ
Τὴν ἐφάετο φωνὴ ἔ.

60.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ποῦ κάθε πράξι,
Ἀνταμείβει μ' ἴση τάξι,
Σὼ ὅσ' ὅμοια τὴν πληγὴ·
Γιατὶ βλέπεις τοῦ σπητιοῦ σου
Τὴ φθορὰ, καὶ τοῦ παιδιοῦ σου
Τὸ στεφάνι τὴν πομπή.

61.

Νὰ, κανάβι, ἔπαρέ το,
Νὰ, σαποῦνι, ἄλειψέ το,
Καὶ κρεμάσ' ὁκ τὸ λαιμό.
Ἀλλιῶς ῥίπισ' τὰ μυαλά σου,
Νὰ τελειώσης τὰ δεινά σου,
Καὶ ἔγκρεμίσου ἀπ' ἐδώ.

62.

Ποῦ ναι τώρα οἱ σύμβουλοί σου;
Ποῦ ν' οἱ φίλοι οἱ πιστοί σου,
Καὶ ἡ ἄλλη σου γενειά;
Ὅλοι σ' ἄφησαν προδότη,
Καὶ αὐτοὶ μάλιστα πρῶτοι,
Σὲ κηρύττουνε φ ο ν ι ἄ.

63.

Γιατὶ θέλουν νὰ γλυτώσουν,
Κι' ἐσὲ μόνου νὰ φορτώσουν,
Ὅσα ἔκαμετε μαζῇ.
Ἀλλὰ ὅχι θὰ ἴλθῃ ὥρα
Καὶ γι' αὐτοῦς, καθὼς σὲ τώρα
Θεὸς, σὲ τιμωρεῖ.

64.

Ὅταν σ' εἶχαν ἀρχηγό τους,
Ἦσαν πάντα 'στὸ πλευρό τους,
Γιατ' ἠθέλαν τὰ κακὰ
Νὰ τὰ κάνουν μὲ τὸ χέρι
Τὸ δικό σου, 'ποῦ μαχαίρει
Νὰ 'στὸ φάη καὶ φωτιά.

65.

Κι' ἀφῶ 'κάμαν τὴ δουλιά τους,
Καὶ τὰ πάθη τὰ αἰσχρά τους,
Κανείς πλειὰ δὲν σὲ κυττᾷ.
Γιατὶ ἀγάπη καὶ φιλία,
Εἰς κακοὺς ποτὲ κάμμια,
Πολλὰ χρόνια δὲν βαστᾷ.

66.

Σύρε, σύρε κολασμένε,
Μοχλορὲ, καταραμένε,
Τῆς πατρίδος σου φονεῖς.
Σύρ' ἄλλου νὰ σ' ἐλεήσουν,
Ποῦ δὲν ξέρουν ποῖος ἦσουν,
Κι' ὅσα ἔκαμες κακά.

Τὸ Ἑρμοκλῆσι καὶ ὁ ἔλεγχος.

« Σηκώνεται καὶ πέρνει τὴν πεδιάδα,
» Σχίζει κάμπους καὶ δάση, ὄρη, λαγκάδια,
» 'Σ τὰ μάτια του εἶναι μαύρη ἡ πρασιβάδα,
»
» Κι' ἀκόμη λέει πῶς κυνηγιέτ' ἀκόμα.
(Σολομ.)

67.

Ὁ φονεὺς ὅπου δὲ σειέται
'Σ ὅσα λέν', καὶ νὰ ξεσκλητάι
'Γροικᾷ μέσα τὴν καρδιά.
'Ὅκ τὸν πόνο σπλονισμένος,
Τρέχει ἐμπρὸς 'σὰ μανιωμένος
Στὴν πεδιάδα 'στὴν ἐρμιά.

68.

Τὸ κορμί του ἰδρόνει, ῥέει,
Κι' ὁκ τὴ φλόγα 'ποῦ τὸν καίει
Τέτοιος βγαίνει ἀνασασμός,
'Πῶ 'να σύγνεφο σηκώνει,
Καὶ τριγύρω του πυκνώνει
Μαῦρος, μαῦρος 'σὰν καπνός.

69.

Καθὼς ἔτρεχε μὲ βία
'Απαντᾷ 'στὴν ἐρμιά,
Καὶ ἀνοίγει μὲ ὀρμὴ
Μικρὸ ἕνα Ἑρμοκλῆσι,
Ὁ φονεὺς, πρῶτα εἶχαν ἀφήσει
Ἐνὰ λείψανον ἐκεῖ.

70.

Προχωρᾷ ὁ κολασμένος
Ὅκ τῇ λαῦρά τ' ἀναμμένος,
Κι' ὡς κι' ἡ ὁσμὴ τοῦ λιθανιοῦ
Ἦν ὀθανότουν, τονὲ πνίγη,
Κι' ἀπερνᾷ, καὶ δὲν ξανοίγει
Τὸ νεκρὸ τοῦ κρεββατιοῦ.

71.

Σταματᾷ, ἀγριοκυττάζει
Ταῖς εἰκόνες καὶ φωνάζει·
— Σεῖς εἰκόνες ὅτῃ φωτιᾷ
Ποῦ με καίει μέσ' ὅτ' ἀστήθια,
Δόστε κἄν μικρὴ βοήθεια,
Λίγη χύσετε δροσιᾷ!

72.

Δὲν ἀκοῦτε; Συφορά μου!
Κι' οἱ ἅγιοι ὅτ' ἀδεινά μου
Εἶν ἀναίσθητοι, βουβοί!
Γιὰ με δὲν εἶν ἐσπλαχνία,
Ὡς κι' αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία
Πλέον δὲν με συγχωρεῖ! —

73.

Κι' ἐνῷ ἔστρεφε τὸ μάτι,
Βλέπει τότε τὸ κρεββάτι
Ξαπλωμένο τὸ νεκρό·
Τρέχει εὐθὺς τὸν πλησιάζει,
Στῆλωτᾷ τονὲ κυττάζει
Εἰς τὸ πρόσωπο τ' ἀγνό.

74.

— Ἄοι! λέγει, εἶν ἐκεῖνη!
Ἐστὴν πικρὴ τοῦ Χάρου κλίνη!
Ὁ φονεὺς τῆς εἰμ' ἐγώ!
Τὴ γνωρίζω!... ὦ! ποῖα φρίκη!
ὦ Θεέ! ποῖα καταδίκη!
Νὰ λθῶ ὁδῶ νὰ τὴν ἰδῶ!

75.

Δυστυχία μου! ποῦ νὰ δράμω;
Ποῦ νὰ φύγω; τί νὰ κάμω;
Ὅπου τρέξω, ἢ ὅρεθῶ,
Ἢ ὅς ἐδρόμο ἢ ὅς Ἐκκλησία,
Παντοῦ εἶν ἀπελπισία!
Εἰς τὸν ἄδη ἄς στραφῶ—.

76.

Μὲ μιᾶς τότε ἔξω πηδάει,
Κι' ὅτι βγαίνει, ἀπαντάει
Ἐστὴν αὐλὴ τῆς Ἐκκλησιᾶς,
Ἄλλο λείψανο, πῶς κλαῖγαν,
Κι' ὡς τὸν εἶδαν, ὅλοι ἐλέγαν
Νὰ, καὶ τούτου ὁ φονεὺς.

77.

Τρέχει ἐμπρὸς ὅτῃν ἐρημία,
Δὲ γροικᾷ φωνὴ καμμία
Παρὰ ἐκεῖν' τὴν ταραχὴν,
Ὅπου κάνει καθὼς τρέχει,
τὴν καρδιά, ποῦ τὸν ἐλέγχει,
καὶ τοῦ λέγει με ὀργή.

78.

— Ὅπου πᾶς θά 'μαι κοντά σου,
 Νὰ σοῦ τρώω τὰ σωθικά σου·
 Εἴμ' ὁ ἔλ γ χ ο ς ἐγώ,
 'Ποῦ τὸ φ θ ό ν ο 'χω πτέρερα,
 Τῇ σ υ ν ε ί δ η σ ι μητέρα,
 Καὶ τὸ ἔ γ κ λ η μ' ἀδελφό.

79.

Ποτ' ἐγὼ δέν λησμονάω,
 'Αλλὰ πάντα κυνηγάω,
 'Όσους ἔπραξαν κακά·
 Γιατὶ πρέπει νὰ πληρώσουν,
 Κι' ὅ,τι ἐκάμαν ν' ἀποδώτουν,
 'Ἡ χρυφὰ ἢ φανερά.

Ἡ Πατρίς.

α Ἀνάξιε δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, κάτουν τὰ γόνατά σου. η
 (Σολομ.)

80.

Τέτοια λόγια ἀντηχοῦνε
 Γιά πολυώρα, καὶ βοοῦνε
 'Στοῦ φ ο ν ι ᾶ τὴν ἀκοή.
 Καὶ ἐνῶ ξεκουραμένος
 Σταματᾷ καὶ ἡλισμένος,
 'Αγροικᾷ ἄλλη φωνή.

81.

Φοβερή, 'σὰν νὰ τοῦ λέγῃ·
 — Μιὰρὲ, ὅπου κι' ἂν φεύγῃ
 'Ο προδότης ὅσω ζῇ,
 Τῆς πατρίδος θ' ἀπανταίνη
 Τῇ σκιά νὰ 'ν' ὀργισμένη
 Καὶ μὲ ὄψι σκυθρωπή.

82.

Κύτταξέμε, ἰδὲς τὸ αἶμα,
 Τὸ θολό σου στρέψε βλέμμα,
 'Ιδὲς τὰ ροῦχα 'ποῦ φορῶ·
 'Ιδὲς τὴν ἄλυσο τὴν ξένη,
 'Αφοῦ μ' ἔχης πουλημένη,
 'Ποῦ 'στὰ χερίά μου βαστῶ!

83.

Νὰ, ἐδῶ ὁλόγουρά μου
 Μερικ' ἀπὸ τὰ παιδιά μου
 Λερωμένα καὶ γυμνά·
 'Αλλὰ σκόρπια εἰς τὰ ξένα
 Περπατοῦνε, βαρεμένα
 Νὰ δουλεύουν 'στὴ σκλαβιά.

84.

Πολλὰ 'ποῦ 'χαν γνῶσι, θάρρος,
 Μοῦ τὰ θέρισεν ὁ Χάρος
 Εἰς τῆς νιότης τῇ δροσιά·
 Γιατὶ τὰ 'χε μαραζώσει,
 Ὡρὰ τὰ φαρμακώσει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

85.

Ἄλλα τὰ σφαξαν οἱ ξένοι,
Ὅπου μ' ἔχουν ῥορασμένη,
Δολερὰ καὶ τεχνικά.
Κι' ἄλλα τὰ ἔχουν χωρισμένα,
Μεταξὺ τους ἐχθρεμένα,
Νὰ 'ν' ἀσύμφωνα, φτωχά.

86.

Ἄλλα ποῦ 'σαν ῥπιστεμένα
Κι' εἰς ἐμ' ἀφοσιωμένα,
Μοῦ τὰ ἐφθειρες φ ο ν ι ᾶ.
Κι' ἀπὸ πίσω σου κρυμμένα
Ὑπογράψανε μ' ἐσένα
Τῇ μεγάλῃ προδοσίᾳ.

87.

Παντοῦ ἔσπειρες ἀγκάθια,
Φοβερά ἀναψες πάθια,
Μίσος, φόνο, καὶ φθορά.
Κι' ἐνῶ πρῶτα κρυφὸς μένεις,
Ἵτὸ στερνὸ πλέον ἔξευγένεις
Ἵτ' ἐταίρα Ἵτ' ἀπλατυά.

88.

Κι' ἐσχορποῦσες παρρήσιᾳ
Τὰ χρυσὰ μ' ἀδιαντροπία,
Τιμὴ κι' ἡθὴ νὰ χαλάς·
Συνειδήσεις ν' ἀγοράῃς,
Τὰ φρονήματα ν' ἀλλάζεις
Καὶ ἐμὰ νὰ μὴ ψηφᾷς.

89.

Τί ἐκέρδησες; ῥηγήσου;
Ποῦ εἰς ὅλη τῇ ζωῇ σου
Τόσα ἐπραξες κακὰ,
Κι' ὥς κι' ἐμ' ἔφραες τὰ σπλάχνη;
Νὰ, ποῖα φέρεις προικοδάφνη·
Τοῦ προδότῃ τοῦ φ ο ν ι ᾶ.

90.

Ἑστοχάσθης πῶς θὰ ζήσης,
Ἀφῶ ῥμένα μὲ πουλήσης
Εὐτυχὴς ἐσὺ ποτέ;
Κι' ὅτ' ἡ πράξαις ἡ αἰσχροῖς σου
Θενὰ μείνουν κι' ἡ ἀδικαῖς σου,
Ἀτιμώρηταις ὅς ἐσέ;

91.

Μόλις πράξῃ θνητὸς κρῖμα,
Εἰσὲ κάθε του πλειὰ βῆμα
Εἶν' ὁ ᾄδης ἀνοικτός.
Κι' ἂν πουλήσῃ τὴν πατρίδα,
Τότε χάνει κατ' ἐλπίδα,
Πέφτει μέσα ζωντανός.

92.

Γιατὶ ὁ κόσμος δὲ βασταίνει
Τέτοια τέρατα νὰ φέρῃ,
Τ' ἀποπτύει, τὰ μισεῖ.
Κι' ὥς κι' ἡ ἔδρα ἡ ψυχὴ τους
Εἶναι πάντα ἐχθρική τους,
Ὅσοι βλέπετε τῶρα σύ.

93.

Τί σοῦ ἔκαμα προδότῃ,
Μοχθηρὲ Ἰσκαριώτῃ,
Π' ἀποῦ σὼ ἔδωκα ζωή,
Σὲ ἐτίμησα ἀκόμα
Πῶ ἔκυλίσουνε ἑστὸ χῶμα,
Μὲ τὴν πρώτη μου Ἀρχή;

94.

Σὺ φτωχὰ πάντα ἑρνοῦσες,
Καὶ ἀσημαντος ἐξοῦσες
Εἰς ἐ μέρος σκοτεινό.
Κι' ἀφοῦ μιὰ κληρονομία
Σὼ ἔχαριστηκε πλουσία,
Σὲ ἐδόξασα κι' ἐγώ.

95.

Καὶ τὴν τόση εὐεργεσία,
Μ' ἄλλη μαύρη ἀχαριστία
Τὴν ἀντάμειψες ἐσύ!
Κι' ἰδοὺ τῶρ' ἀλυσομένη
Ὅπου ζῶ κι' αἵματωμένη,
Ταπεινὴ, φτωχὴ, γυμνή.

96.

Ἄν τὸ βλέμμα σου γυρίσης,
Δὲν θέλ' ἴσως μὲ γνωρίσεις·
Καθὼς ἀγνωστος κι' ἐσύ
Εἶς, ἀφ' ὧν γίνεσ' ἡ φρίκη
Τ' ἄλλου κόσμου, καὶ ἡ δίκη
Τοῦ Θεοῦ σε τιμωρεῖ.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ θάνατος.

« Καὶ ποῦ νὰ φύγ' ὁ ἄθλιος εἰς τέτοια δυστυχία!
» Ποῦ ὁ θυμὸς μου εἶν' ἀπειρος καὶ ἡ ἀπελπισία!
» Ὅπου κι' ἂν πάω εἶν' κόλασις, ἀλλ' ὅχι ἐγὼ τὴ φέρω
» Ἐστὰ σωθικὰ, καὶ βάραθρο μ' ἀνοίγει ὅπου παγαίνω.
(Μίλτ. ἀπολ.ε.λ. Παράδ.)

97.

Ἐνῶ μόλις ὀκ τὴ ζάλη
Τοῦ ἐλέγχου τὴ μεγάλη
Ὁ φονεὺς πέρνει πνοή,
Καὶ ζητᾷ πάσαι νὰ φύγῃ
Τὸν ξανάφτει, τὸν ἐπνίγῃ
Τῆς πατρίδος ἡ φωνή.

98.

Κι' ὅλος τρέμει καὶ μανίζει,
Καὶ τὰ δόντια τρυγανίζει,
Ἐνὰ νὰ τοῦλθε ξάφν' ὀριό.
Καὶ μαυρομελανιασμένος,
Καθὼς εἶν' ὁ γλυκιασμένος,
Σκούζει, ρυάζει ἑὰ θηριό.

99.

Καὶ μὲ βλέμμ' ἀγριομένο,
Ποῦ ναι ἑὰ δαιμονισμένο,
Φοβερὴ ρίχνει ματιὰ
Εἰς τὸ χέρι ποῦ ἔχει γράφει,
Καὶ μὲ αἶμα εἶχε βάψει
Τὴν αἰσχρὴ τὴν πουλησιὰ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

100.

— Ἐσὺ λέγει μαιφόνος,
Ἐσὺ ἔκαμες τὸ φόνον
Τῆς πατρίδος τὸ φρικτό—.
Εἰς τὸ στόμα του τὸ χώνει,
Καὶ τὰ δάκτυλα δαγκώνει,
Τρυγανᾶ, κόβει τὰ δυό.

101.

Τὰ μασσᾶ ὅσα λυσσιασμένος,
Κι' ὁκ τὸ αἷμά τους πνιμένος
Βλασφημᾶ σατανικά.
— ὦ Θεὲ ποῦ εἶσαι τώρα;
Κἂν ἐσὺ τούτην τὴν ὥρα
Δὲν μοῦ παύεις τὰ δεινά;

102.

Ἄν ὑπάρχῃς ἐπαρέ με,
Ἦ, σκληρὲ, ἐλέησέ με,
Ἄφοῦ μ' ἐρρίζες στὴ γῆ.
Καὶ μὴ ἔαρφωσες στὰ στήθη
Ἄγρια πάθη, καὶ ἄγρια ἥθη
Ποῦ μὴ ἔφαγαν τὴ ζωή.

103.

Σὺ μοῦ ἐμπηξες τὸ φρόνον,
Τὴν ἐκδίκησιν, τὸ φόνον,
Μέσ' ὅσα σπλάγχνα θυνχτά.
Σὺ τὴ φύσιν τὴν ἀθλία,
Τὴ μωρὴ φιλοδοξία
Ποῦ γενοῦν τὴν ἀτιμία.

104.

Τύρανν' ἔλα νὰ με πνίξης,
Ἦ καὶ ζῶντα νὰ με ρίξης
Εἰς τὴν κόλασιν βαθυά,
Γιατ' ἡ κόλασις γιὰ μένα,
Μακρυὰ πάντ' ἀπὸ σένα,
Θὰ ἔχῃ ἀνάπαψιν δροσιά—.

105.

Ἔτσι ὁ ἀθλιὸς ὑβρίζει,
Καὶ τὸν Πλάστη του κακίζει,
Γιατὶ πάντ' ἀπὸ μικρός,
Ἦ τὴ βλαστήμη μαθημένος,
Ἦ τὸ κακὸ ἀναθρεμμένος,
Τοῦ Θεοῦ ἦτον ἐχθρός.

106.

Κάνει ἄλλο ν' ἀνασάνῃ,
Ἄλλ' ὀπίσω του τῷ φάνῃ
Πῶς πατήματα ἔγροικᾶ.
Καὶ μαζόνεται καὶ πέφτει,
Τρομασμένος ὅαν τὸ κλέφτῃ,
Ἦ τὸ λαγκάδι ἀπὸ ψηλά.

107.

Καθὼς πέφτει Ὁχ! φωνάζει,
Μοναχὴ φωνὴ ποῦ βγάζει,
Κι' ἕνας βρόντος ἡχηρός,
Ποῦ φαίνεται καὶ λείπει,
Ἦ πλεῖα δὲν πνέει
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ Ὁ φωνιᾶς ὁ μικρός.—

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ Ὁ φωνιᾶς ὁ μικρός.—

408.

Χέρια πόδια τσακισμένα,
Τὰ χρεάτα ξεσκλησμένα,
Σκορπισμένα τὰ μυαλά.
Ἔτσι ἐτέλειωσ' ἡ ζωὴ του,
Ἔτσι ἐβγήκε κι' ἡ ψυχὴ του
Τοῦ προδότη τοῦ φονιᾶ.

409.

Κι' ἐκ' οἱ σκύλοι 'πῶ γυρίζαν,
Ἐνῶ ἀκόμα ἱλακταρίζαν
Τὰ κομμάτια του ζεστά.
Τὰ ἀρπάζαν καὶ τὰ σέρναν
Μέσ' ὁτὸ αἷμα, κι' ἄλλοι ἐμέναν
Καὶ τῷ ἔρωγαν τὰ μυαλά.

410.

Ἄξια τύχη, καθὼς πρέπει
Σὲ προδότη, κι' ἄς τὴ βλέπη,
Τὴν πατρίδα ὅποιος πουλεῖ!
Γιὰ τὸ μαῦρό του τὸ κρεῖμα,
Δὲν τ' ἀνοίγει οὔτε μνημεῖον
Ἡ γῆς μέσα νὰ ταφῇ.

411.

Ἀπὸ ὅλους μισημένος,
Καὶ ἀδιάκοπα δαρμένος
Ὅκ τοῦ ἐλέγχου τὰ ραβδί,
Ἡ θὰ ζῇ σὲ ξένη χώρα,
Ἡ πρωτοῦ νὰ τῷ ληθῇ ἡ ὥρα
Μοναχός του θὰ σφαγῇ.

412.

Καὶ ἡ γῆ 'ποῦ σκοτωμένος
Εὐρεθῇ, ἡ πεθαμμένος
Ἀπὸ θεῖ' ἄλλη πληγὴ,
Θεὸν βγάνη τόση βρῶμα,
Ἡοῦ ποτὲ ἐκεῖο τὸ χῶμα
Οὔτε χρόνος ἡ βροχὴ,

413.

Θὰ 'μπορέσῃ ν' ἀποπλύνῃ
Μὲ αὐτὸν θὰ μεταδίνῃ
Στὴ γενεὰ του τὴν ὁσμὴ.
Τ' ὄνομά της θεὸν φέρῃ
Καὶ τὴ βρῶμα, ἃς τὸ ξέρῃ,
Εἰς τὸν κόσμον ὅσω ζῇ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 52.98 0001

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ